

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 9C/82/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112213387
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2014:2112213387.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibianou Ťažiarovou právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovanej: L. Z., narodená X. X. XXXX, bytom N. Z. XXXX/XX, H., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 35 510 722, zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 2478,29 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a** .

II. Žalovanej súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

III. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 523,33 eur ako trovy právneho zastúpenia, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 2.7.2012 domáha zaplatenia sumy 2 478,29 eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania z titulu nezaplateného úveru. Návrh odôvodnil tým, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 postúpil postupca GE Money, a.s., na neho pohľadávku proti žalovanej. Postupca uzatvoril dňa 31.12.2007 so žalovanou Zmluvu o úvere č. 1105718603, na základe ktorej jej poskytol finančné prostriedky, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca má za to, že ide o zmluvu o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila splátky úveru riadne a včas, postupca zosplatnil úver a vyzval ju na úhradu dlžnej sumy.

Pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 2 478,29 eur, ktorá pozostávala z istiny 1 830,24 eur, úroku 552,79 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov v sume 95,26 eur. V konaní si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania 5,64 eur a úrok z omeškania 8,50 % ročne počnúc dňom 7.10.2009 zo sumy 1830,24 eur do zaplatenia. Žalovaná suma 2478,29 eur podľa vyjadrenia žalobcu pozostáva zo sumy 1830,24 eur (žalovaná čerpala sumu 60 000 Sk/1991,64 eur, z úhrad žalovanej bola istinu započítaná suma 128,39 eur a po postúpení uhradila žalobcovi sumu 33 eur, čím zostal neuhradený zostatok na istine 1830,24 eur), zo sumy 552,79 eur ako úroku (rozdiel medzi celkovou cenou úveru a celkovou výškou úveru 89 820 Sk - 60 000 Sk - poplatku za vedenie účtu 4200 Sk = 25 620 Sk; z úhrad žalovanej bola na úroky započítaná suma 297,64 eur a rozdiel predstavuje sumu 552,79 eur), zo sumy 48,13 eur ako zmluvných pokút (ako 20 % z každej omeškanej splátky z 1497 Sk = 300 Sk; ku dňu 4.

6. 2008 zmluvná pokuta 550 Sk, ku dňu 5. 7. 2008 vo výške 300 Sk, ku dňu 4. 8. 2008 vo výške 300 Sk, ku dňu 4. 9. 2008 vo výške 300 Sk), zo sumy 13,95 eur poplatok za vedenie účtu (celkom vo výške 4200 Sk t.j. mesačne 70 Sk x 60 splátok, z úhrad započítané platby vo výške 6,96 eur, odpustené vo výške 118,50 eur, zvyšok 13,95 eur žalované), zo sumy 33,19 eur (poplatky za zaslané upomienky vo výške 250 Sk za 4 splátky).

Súd vydal platobný rozkaz č.k. 13Ro/97/2012-19 zo dňa 2.8.2012, proti ktorému podala žalovaná odpor, čím došlo k jeho zrušeniu a súd vo veci nariadil pojednávanie.

Na podporu žalovanej vstúpilo do konania Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, oznámením zo dňa 14.9.2012. V tomto písomnom podaní vedľajší účastník uplatnil námietku premlčania pohľadávky, ktorú doplnil podaním zo dňa 2.11.2012. Poukázal na to, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej finančné prostriedky na základe spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 31.12.2007, keď úver zosplatnil ku dňu 15.10.2008. Žalobca podal návrh na súd dňa 20.2.2012, teda nárok uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty, preto je nárok premlčaný.

Podaním doručeným súdu dňa 17. 5. 2013 žalovaná uviedla, že Dohodu, ktorú uzavrela dňa 21. 3. 2011 považovala za splátkový kalendár, vzniesla námietku premlčania voči žalovanej sume.

Rozsudkom č. k. 9C/82/2012-100 zo dňa 24. 6. 2013 súd rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietla, žalovanej náhradu trov konania nepriznal, žalobca jej povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 261,31 eur ako trovy právneho zastúpenia.

Na odvolanie žalobcu odvolací súd Uznesením č.k 11Co/370/2013-136 zo dňa 16. 6. 2014 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že povinnosťou prvostupňového súdu, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok v nezastavenej časti, prípadne doplniť potrebné dokazovanie a následne vo veci znova rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.) a musí sa vysporiadať tiež s právnou argumentáciou žalobcu v odvolaní o potrebe nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi.

Podaním doručeným súdu dňa 4. 8. 2014 vedľajší účastník zotrval na vyjadrení o zamietnutí návrhu žalobcu a zároveň poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach.

Podaním doručeným súdu dňa 19. 8. 2014 žalovaná uviedla, že niekedy začiatkom roka 2011 ju telefonicky niekto kontaktoval od žalobcu, oznámil jej výšku dlhu 2500 eur. Žalovaná vysvetlila, že úver brala pre príbuznú, ktorá zomrela, a žalovaná nemala dostatok finančných prostriedkov, preto oznámila, že úver nemá z čoho zaplatiť. Oznámili jej, že jej pošlú splátkový kalendár, ktorým je umožnia splatiť dlh v splátkach. Žiadala čo najnižšiu splátku. Následne jej prišiel poštou splátkový kalendár, v ktorom bola výška splátky 183 eur. Vedela, že z výplaty takúto splátku nevie zaplatiť, avšak bála sa, problémov najmä exekúcie, ktorú spomínali v telefonáte. Z toho dôvodu papier podpísala a zaslali im ho späť. Až v tomto konaní sa dozvedela, že do dohody vložili aj uznanie dlhu. Žalovaná žiaden dlh uznávať nechcela, a ani nevedela, že tam niečo také vložili. Žalobu navrhla zamietnuť.

Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 14. 10. 2014 uviedol, že na danú vec je nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a teda štvorročnú premlčaciu dobu, nakoľko sa v predmetnej veci jedná o tzv. absolútny obchod, čo znamená, že tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa spravuje Obchodným zákonníkom. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6M Cdo/4/2012.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalobcu, keď pojednával v neprítomnosti žalovanej a vedľajšieho účastníka v súlade s § 101 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku, oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi ako aj celým obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Právny zástupca žalobcu v konaní uviedol, že pohľadávka vznikla zo zmluvného vzťahu právneho predchodcu so žalovanou, ktorý pohľadávku zmluvou zo dňa 29.3.2009 postúpil na žalobcu. Pohľadávka

vznikla z úverovej zmluvy, ktorú uzatvoril právny predchodca so žalovanou dňa 31.12.2007, z čoho vyplýva, že medzi účastníkmi zmluvy vznikol obchodno-právny vzťah. Žalovanej bol poskytnutý úver, ktorá ho nesplácala v dohodnutých intervaloch, čím sa dostala do omeškania s úhradou. Žalovaná bola v omeškani s viac ako tromi splátkami, preto došlo k zosplatneniu ku dňu, ktorý je v platobnej histórii uvedený pod položkou zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu, čím bola platnosť zmluvy ukončená. Pohľadávka predstavuje po započítaní platieb poskytnutých žalovanou dlžnú istinu 1.830,24 eur, vyčíslený úrok 552,79 eur a zmluvnú pokutu spolu s poplatkami vo výške 95,26 eur, rovnako si žalobca uplatnil vo výške 5,64 eur úrok z omeškania, ktorú celkovú istinu pohľadávky v sume 2.478,29 žiada priznať s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.830,24 eur od 7.10.2009 do zaplatenia. Pokiaľ aj žalovaná spolu s vedľajším účastníkom vzniesli námietku premlčania uplatneného nároku, nárok žalovaná uznala písomne v zmluve, pohľadávku nepovažujú za premlčanú v súlade s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Máme za to, že zákon nevyžaduje, aby dlžník v čase uznania mal vedomosť o tom, že dlh je premlčaný, v dohode o uznaní záväzku sa napriek tomu uvádza, že žalovaná o premlčaní dlhu a záväzkoch vedela. Túto dohodu nepovažujú za nekalo obchodnú praktiku, žalovaná bola týmto poskytnutá výhoda tým, že mohla pohľadávku splácať v splátkach. Podpisovala ju v mieste bydliska, mohla sa s ňou oboznámiť a s obsahom vyjadrila súhlas svojím podpisom. Na dohodu sa nevzťahujú nekalo-obchodné praktiky, pretože sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, ide o zmenu o obsahu záväzku, samotná dohoda o splátkach nie je spotrebiteľskou zmluvou, i keď nesporejú, že zmluva o splátkach zmluvou je.

Z písomného vyjadrenia žalovanej zo dňa 14.5.2013 vyplýva, že žalovaná súhlasí so vznesenou námietkou premlčania vedľajším účastníkom, ktorý jej vysvetlil čo je premlčanie a aj sama vznáša námietku premlčania. Dohodu predloženú protistranou zo dňa 21.3.2011 považovala len za splátkový kalendár a čo sa týka jej hodnotenia odkazuje na vyjadrenie vedľajšieho účastníka.

Zo zmluvy o úvere zo dňa 21.12.2007 vyplýva poskytnutie úveru žalovanej právnym predchodcom navrhovateľa GE Money, a.s. vo výške 60 000 Sk bez uvedenia úrokovej sadzby, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 18,60 %, s výškou splátok 1 497 Sk, počtom 60, so splatnosťou splátok mesačne k 27. dňu, s odkazom zmluvy na Všeobecné obchodné podmienky veriteľa.

Dňa 15.10.2008 veriteľ úvere zosplatnil.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 postúpil postupca túto pohľadávku na žalobcu.

Z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 8.3.2011 (ďalej len „Dohoda“) súd zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili predmetnú dohodu, pričom táto obsahovala aj uznanie záväzku, formu splatenia záväzku, rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia. V Dohode v bode 2. uznala žalovaná čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/číslo zákazník 1105718603 celkom vo výške 4 399,19 eur/132 530 Sk, ktorá pozostáva z istiny 1 830,24 eur (55 137,81 Sk), z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 552,79 eur (16 653,56 Sk) z úroku z omeškania 36,5 % ročne zo sumy 1830,24 eur (55,137,81 Sk) za dobu od 24. 9. 2009 do zaplatenia do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto Dohody a nákladov na inkasné konanie vo výške 245,26 eur (7388,70 Sk). V dohode v bode 3.1 označenom Forma splatenia záväzku bola dohodnutá výška splátok 183 eur v počte 24, k 31. dňu v mesiaci, s dátumom prvej splátky 31. 3. 2011 a dátum poslednej splátky 28. 2. 2013 (príloha - splátkový kalendár) a v tom istom bode posledná veta obsahuje vyhlásenie žalovanej, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Žalobca vyčísli žalovanú sumu 2478,29 eur, ktorá pozostáva zo sumy 1830,24 eur/55 137,81 Sk (rozdiel medzi poskytnutým úverom a súčtom všetkých platieb započítaných na istinu), zo sumy 552,79 eur/16 653,35 Sk ako úroku (rozdiel medzi úrokmi a platbami započítanými na úroky), zo sumy 95,26 eur/2869,80 Sk (sankčné poplatky, poplatky za službu, poplatky za výber v hotovosti a iné poplatky spolu), úroku z omeškania 5,64 eur (vyčíslený ako 8,50 % ročne zo sumy 1863,24 eur od 24. 9. 2009 do 6. 9. 2009), úroku z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 1830,24 eur od 7. 10. 2009 do zaplatenia.

Podľa ustanovenia § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému, ods. 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi, ods. 2 ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Listom zo dňa 23. 9. 2009 oznámil žalobca žalovanej, že v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 9. 2009 bola pohľadávka spoločnosti GE Money, a.s. vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 1105718603 postúpená na žalobcu, ktorý sa stal veriteľom uvedenej pohľadávky.

Súd má za to, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu, keď skutočnosť, že nadobudol predmetnú pohľadávku voči žalovanej nebola v konaní namietaná a uvedené aj vyplýva z predložených písomných dokladov.

Právny vzťah medzi žalovanou a žalobcom sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) aj napriek tomu, že žalobca uviedol v návrhu, že zmluva obsahuje všetky znaky a náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Vedľajší účastník vzniesol námietku premĺčania. Žalobca s tým nesúhlasil, nakoľko žalovaná podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 8.3.2011.

Podľa ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa ustanovenia § 502, ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ustanovenia § 503, ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Podľa ustanovenia § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.,

Podľa ustanovenia § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou 1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere, 2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb, 3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprímerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak, 4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny, 5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru, e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007 zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zmluva ďalej obsahuje a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6, b) sankcie za porušenie zmluvy, c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek, d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy, e) práva spotrebiteľa podľa § 7.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Predovšetkým je potrebné uzavrieť, že podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 1.4.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia úverovej zmluvy právnym predchodcom žalobcu so žalovanou, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespádala. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení platnom v čase jej uzavretia, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v ustanovení § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.

Keďže právny predchodca žalobcu (obchodná spoločnosť GE Money a.s.) bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaná pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať ho za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou o úvere sa zaviazal poskytnúť veriteľ ako dodávateľ žalovanej ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaná ako spotrebiteľ sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi nimi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., keď zároveň nebolo preukázané, že by uzavretá zmluva bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., nie je tak vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch.

S ohľadom na obsah zmluvy o úvere zo dňa 21.12.2007 v spojení s platobnou históriou mal súd preukázané, že žalovanej bol poskytnutý právnym predchodcom žalobcu úver vo výške 60 000 Sk bez

uvedenia úrokovej sadzby, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 18,60 %, s výškou splátok 1 497 Sk, počtom 60, so splatnosťou splátok mesačne k 27. dňu, prvá splátka splatná dňa 27. 1. 2008. Žalovaná mala teda povinnosť uhrádzať splátky do 27. 12. 2012 pri dodržaní splátkového kalendára. Dňa 1. 4. 2008 uhradila sumu 4094 Sk, dňa 3. 4. 2008 uhradila sumu 1497 Sk, dňa 27. 9. 2008 uhradila sumu 3798 Sk, dňa 31. 12. 2008 uhradila sumu 1497 Sk t. j. celkom k 31. 12. 2008 zaplatila sumu 11 132 Sk. Pričom k 15. 10. 2008 bola vyhlásená splatnosť celého dlhu. Právny predchodca žalobcu zohľadnil platby žalovanej vo výške 11 132 Sk a z celkovej sumy 89 820 Sk (1497 x 60), ktorú mala žalovaná k 31. 12. 2012 zaplatiť túto sumu odpočítal. Suma 78 668 Sk pozostáva zo sumy 56 132 Sk ako istina, zo sumy 19666 Sk eur ako úroky, zo sumy 1450 Sk sankčný poplatok, zo sumy 420 Sk ako poplatky (v zmysle platobnej histórie). Zároveň z platobnej histórie vyplýva, že žalovaná dňa 29. 4. 2009 zaplatila sumu 50 eur a dňa 17. 8. 2009 zaplatila sumu 50 eur, ktoré jej boli zohľadnené v časti úrokov, keď pôvodne bol vyčíslený úrok 652,79 eur a v konaní sa žalobca domáha úroku 552,79 eur. Pokiaľ ide o sumu 95,26 eur táto pozostáva zo sumy 48,13 eur (zmluvných pokút vo výške 20 % z každej omeškanej splátky z 1497 Sk = 300 Sk; ku dňu 4. 6. 2008 zmluvná pokuta 550 Sk, ku dňu 5. 7. 2008 vo výške 300 Sk, ku dňu 4. 8. 2008 vo výške 300 Sk, ku dňu 4. 9. 2008 vo výške 300 Sk) + zo sumy 13,95 eur poplatok za vedenie účtu (celkom vo výške 4200 Sk t.j. mesačne 70 Sk x 60 splátok, z úhrad započítané platby vo výške 6,96 eur, odpustené vo výške 118,50 eur, zvyšok 13,95 eur žalované) + zo sumy 33,19 eur (poplatky za zaslané upomienky vo výške 250 Sk za 4 splátky).

Žalobca si v konaní uplatnil aj zmluvnú pokutu vo výške 48,13 eur, ktorú súd považoval ju za nedôvodnú, preto návrh v tejto časti zamietol.

Podľa ustanovenia § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda, ods. 2 zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej dojednania. Zmluvná pokuta ako jeden zo zabezpečovacích prostriedkov je peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade, ak nesplní svoju zmluvnú povinnosť. Pre zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute zákon obligatórne predpisuje písomnú formu, ktorej nevyhnutnou náležitosťou je uvedenie výšky pokuty, prípadne aspoň určenie spôsobu, akým bude stanovená. Určenie výšky pokuty zásadne je vecou vzájomnej dohody účastníkov tohto dojednania. Tak občiansky zákonník, ako aj obchodný zákonník nijako neobmedzujú maximálnu výšku zmluvnej pokuty. Pri dojednaní jej výšky zmluvné strany by mali dbať iba o súlad dohody o zmluvnej pokute s niektorými všeobecnými požiadavkami zákona, predovšetkým s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, t.j. o súlad právneho úkonu s dobrými mravmi. Z Obchodných podmienok z bodu 6. 1. vyplýva, že porušenie povinnosti ZK vyplývajúcich zo ZÚ zakladá právo MTS na zmluvnú pokutu a tam, kde je to ustanovené, tiež na dohodnutý úrok z omeškania, nezávisle od toho, či ide o zavinené alebo nezavinené porušenie povinnosti. Z výňatku zo Sadzobníka vyplýva, že zmluvná pokuta za omeškanie so splácaním úveru je 20 % z dlžnej čiastky, minimálne 100 Sk.

Z obsahu zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že text zmluvy a Všeobecných obchodných podmienok bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy a sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa ako schválenie výšky pôžičky, výška splátky, počet splátok. Žalovaná ako spotrebiteľ mala síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporné nemohla ovplyvniť ich obsah. Pokiaľ ide o samotnú zmluvnú pokutu, táto nebola dohodnutá účastníkmi v samotnej formulárovej zmluve, ale je uvedená v bode 6. 1. Obchodných podmienok, ktorých obsah nemohla žalovaná nijakým spôsobom ovplyvniť a na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalovaná prehlásila, že sa oboznámila s obsahom Obchodných podmienok. Vychádzajúc dikcie ustanovenia § 544 ods. 2 Obč. zákona, ktoré ustanovenia výlučne upravujú zmluvnú pokutu, platí, že zmluvná pokuta môže byť dojednaná len písomne, kde musí byť určená výška pokuty, alebo spôsob určenia. Súd mal za to, že dojednanie zmluvnej pokuty vo v Obchodných podmienkach, ktoré by mali byť známe účastníkovi spotrebiteľskej zmluvy, ako spotrebiteľovi, nie je písomne uzavretá zmluva na dojednanie zmluvnej pokuty, keď Obchodné podmienky neboli podpísané žalovanou. Napriek prehláseniu žalovanej o tom, že sa s Obchodnými podmienkami oboznámila, súd má pochybnosť o tom, že oboznámenie zo strany žalovanej bolo ešte pred podpisom samotnej zmluvy, aj vzhľadom na veľmi drobné písmená Obchodných podmienok, ťažko čitateľné, ktoré sťažujú možnosť oboznámenia sa s týmito podmienkami pri uzatváraní

zmluvy, na ktoré už existujú rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, ktoré považujú takéto zmluvy za neplatné. Keďže nebola riadne splnená podmienka dojednania individuálnej zmluvnej pokuty v zmluve, súd návrh v časti zaplata zmluvnej pokuty v celom rozsahu zamietol pre nesplnenie podmienok stanovených v zákone, dojednania zmluvnej pokuty písomne v zmluve, keď obchodné podmienky žalovaná nepodpísala. Zároveň však predmetné Obchodné podmienky uvádzajú výšku zmluvnej pokuty, iba s odkazom na Výňatok zo Sadzovníka poplatkov spoločnosti.

Súd zamietol návrh aj v časti sumy 33,19 eur (vyčíslená ako 250 Sk za 4 splátky), keď mu nebol v tomto konaní predložený jediný dôkaz o tom, že by poplatok za upomienku v uvedených výškach boli medzi účastníkmi v zmluve výslovne dohodnuté (k tomu súd poukazuje na poučenie žalobcu v konaní podľa § 120 ods. 4 O.s.p.). Čo sa týka poplatku za upomienku, nebolo súdu preukázané ani len vystavenie upomienky (nieto jej doručenie žalovanej), žalobca nepreukázal skutočné výdavky na upomienku, na ktoré by mu mohol vzniknúť nárok. Ďalej súdu nebol predložený žiaden cenník obsahujúci uvedené poplatky.

Taktiež súd zamietol návrh v časti sumy 13,95 eur (poplatok za vedenie účtu 70 Sk x 6 splátok = 420 Sk), keď mu nebol v tomto konaní predložený jediný dôkaz o tom, že by poplatok za vedenie účtu vo výške 70 Sk bol medzi účastníkmi v zmluve výslovne dohodnutý (k tomu súd poukazuje na poučenie žalobcu v konaní podľa § 120 ods. 4 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení ku dňu uzavretia dohody o splátkach nekalé obchodné praktiky sú zakázané, ods. 2 obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov, ods. 3 obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne, ods. 4 za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia Dohody o splátkovom kalendári spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, ods. 3 ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia Dohody o splátkach za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku,

Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Nakoľko vzťah, z ktorého vznikla pohľadávka je vzťahom spotrebiteľským, súd podrobil vec z hľadiska súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, má svoj obsah a nie je možné ho prehladať ani v rovine súkromného práva. Ak sa uplatňuje právo

po použití nekalej obchodnej praxe, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu uplatnenému právu. Výkon práv okrem iného nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a o taký prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praxe. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa). Súčasný zákon o ochrane spotrebiteľa definuje nekalé obchodné praktiky dodávateľov voči spotrebiteľom a z toho osobitne taxatívnym spôsobom vypočítava nekalé obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, a ktoré sú uvedené v prílohe č. 1 k zákonu o ochrane spotrebiteľa. Rozdiel, ktorý odlišuje praktiky uvedené v zozname od ostatných je ten, že sú nekalé bez ďalšieho, t. j. bez skúmania dvoch relevantných vlastností, a to: 1. či k nim došlo postupom dodávateľa bez odbornej starostlivosti a 2. či takéto konanie vyvolalo rozhodnutie (ekonomické) spotrebiteľa, napríklad uzavrieť zmluvu, dodatok, vykonať plnenie a podobne. U iných praktík je teda pre záver o nekalosti dôležitá existencia uvedených dvoch aspektov.

Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Všeobecná premlčacia lehota, ktorá je upravená v § 101 Občianskeho zákonníka je tri roky. S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky v zmysle cit. § 110 ods. 1 veta druhá O.s.p. je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej lehoty tak, že platné uznanie práva zakladá beh novej 10-ročnej premlčacej lehoty a namiesto doteraz ušlej premlčacej doby začína bežať nová 10-ročná premlčacia lehota odo dňa, keď k uznaniu práva došlo. Uznanie práva je jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí právnych úkonov v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka musí spĺňať i osobitné náležitosti predpísané v citovanom ustanovení, predovšetkým musí byť urobený v písomnej forme (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a musí sa týkať tak jeho dôvodu, ako jeho výšky. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože dôkazné bremeno sa presúva na dlžníka, ktorý ak namietá, že dlh neexistuje, je povinný túto skutočnosť preukázať. Uznaním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu je okrem všeobecných náležitostí podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplata dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Splnením predpokladov uvedených v cit. § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátenej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej lehoty v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by v úkone absentoval výslovne prísľub zaplata dlhu, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej lehoty podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ a vyvrátená právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

Súd má za to, že žalobca ako veriteľ dosiahol uzavretie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 8. 3. 2011 v dôsledku použitia nekalej obchodnej praxe spočívajúcej v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bol súčasťou predtlačenej formulára, do ktorého sa doplnili len údaje o žalovanej (súčasťou tohto formulára bolo aj ustanovenie, že žalovaná uznáva premlčaný dlh). V Dohode v bode 2. uznala žalovaná čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/číslo zákazník 1105718603 celkom vo výške 4 399,19 eur/132 530 Sk, ktorá pozostáva z istiny 1 830,24 eur (55 137,81 Sk), z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 552,79 eur (16 653,56 Sk) z úroku z omeškania 36,5 % ročne zo sumy 1830,24 eur (55,137,81 Sk) za dobu od 24. 9. 2009 do zaplata do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto Dohody a nákladov na inkasné konanie vo výške 245,26 eur (7388,70 Sk). V dohode v bode 3.1 označenom Forma splata záväzku bola dohodnutá výška splátok 183 eur v počte 24, k 31. dňu v mesiaci, s dátumom prvej splátky 31. 3. 2011 a dátum poslednej splátky 28. 2. 2013. V tejto súvislosti dáva súd po pozornosti, že žalovaná mala uznať celkom sumu vo výške 4399,19 eur, ktorá okrem iného pozostáva aj z úroku z omeškania vo výške 36,5 % ročne zo sumy 1830,24 eur od 24. 9. 2009 do zaplata do dňa splatnosti poslednej splátky, pričom však predmetná dohoda neobsahuje už údaj o konkrétnom výške vyčísleného

tohto úroku z omeškania. Súd výpočtom zistil výšku úroku z omeškania 1770,09 eur (4399,19 - 1830,24 - 552,79 - 245,26 eur). Pričom úrok z omeškania vo výške 36,50 % ročne súd považuje za nedôvodný, keď zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že žalobca mal nárok na takýto úrok z omeškania. Zároveň je potrebné uviesť, že výška takto vyčísleného úroku z omeškania sa teda premietla do celkovej výšky dlhu, ktorý mala žalovaná uznať, a teda v konečnom dôsledku táto výška mala vplyv nielen na výšku jednotlivých splátok ale aj ich počet 24 ako aj dobu splácania do 28. 2. 2013.

Žalobca počas konania nepreukázal, že žalovanej ako priemernej spotrebiteľke boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu takýmto spôsobom vyčísleného dlhu ako aj význam premlčania. Žalovaná následne bez toho, aby jej boli vysvetlené následky uznania záväzku ako vyčíslenia uznanej sumy, vyčíslenia splátok v rámci dohody, túto dohodu podpísala (došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa). Ak by žalobca vysvetlil žalovanej následky uznania dlhu (10-ročná premlčacia doba), ako aj konkrétny spôsob ním vyčíslennej sumy, ktorá bola predmetom uznania, bolo by prinajmenšom nelogické, aby žalovaná s takýmto poznatkom dohodu podpísala, keď mala jediný cieľ, aby jej bolo umožnené, dlh splácať v čo najnižších splátkach. V dohode sa uvádza výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody o splátkach, pričom žalobca vyčíslil výšku splátok spôsobom vyššie uvedeným, ktorý nie je v súlade so zákonom a nebol ani v záujme žalovanej. Súd má za to, že týmto spôsobom došlo zo strany žalobcu k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v obchodnej činnosti. Predmetné znenie Dohody má zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalovanej vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku avšak vo vyššej sume, na akú by mal žalobca nárok a v konečnom dôsledku sa žalobca týmto spôsobom domáha aj predĺženia premlčacej lehoty na uplatnenie žalobného nároku ako aj súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Súdu je z rozhodovacej činnosti zrejmé, že žalobca nakupuje premlčané pohľadávky vo veľkom množstve a následne iniciuje stretnutia, na ktorých bez náležitého vysvetlenia následkov uznania záväzkov spotrebiteľom, necháva dohody o uznaní záväzku podpisovať s úmyslom docieľiť nápravu pochybenia právnych predchodcov žalobcu spočívajúcu v nepodaní žaloby včas a s cieľom získať výhody na úkor spotrebiteľa. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Preto je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu ale aj Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Súd považuje predmetnú Dohodu za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je neplatná, a ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Pričom podstatne narušila alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku ale k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Predmetnú Dohodu súd posúdil aj v zmysle ustanovení § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Posudzujúc platnosť takéhoto právneho úkonu súd dospel k záveru, že ide absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom taktiež obchádza zákon.

Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať nielen ustanovenia § 558 § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka ale tak už bolo vyššie uvedené aj ustanovenia § 7 zákona č. 250/2007 Z. z., § 53 Občianskeho zákonníka, keď žalovaná síce v rámci Dohody uznala čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči žalobcovi a to v celkovej výške 4399,19 eur, pričom tak ako už bolo vyššie uvedené, predmetné uznanie trpí vadou neplatnosti, keď výšku dlhu vyčíslil žalobca spôsobom uvedeným vyššie, ktorý nie je v súlade so zákonom. Súd konštatuje, že platnosť takéhoto právneho úkonu ako je uznanie dlhu, je neplatným právnym úkonom, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a preto ani nemôže spôsobiť pretrhnutie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatie novej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ustanovenia § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa ustanovenia § 110 ods. 2 Občianskeho zákonníka rovnaká premlčacia doba platí aj pre jednotlivé splátky, na ktoré bolo plnenie v rozhodnutí alebo v uznaní práva rozložené; premlčacia doba sa pri jednotlivých splátkach začína odo dňa ich zročnosti. Ak sa nesplnením niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť desaťročná premlčacia doba od zročnosti nesplnenej splátky, ods. 3 úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch; ak však ide o práva právoplatne priznané alebo písomne uznané, platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky a opakujúce sa plnenia, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia alebo po uznaní.

Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a vedľajšieho účastníka na jej strane, sa súd zaoberal otázkou, či je vedľajší účastník oprávnený podať námietku premlčania a ďalej dôvodnosťou vznesenej námietky. Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníka v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva). Ako vedľajší účastník sa však s poukazom na § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku môže zúčastniť aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, v takomto prípade zákon nestanovuje ako podmienku účasti skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Vstup takejto osoby do konania má za cieľ zabezpečiť širšiu ochranu osobám, ktoré sú alebo môžu byť v znevýhodnenom postavení (napr. spotrebiteľia, osoby diskriminované z rôznych dôvodov). Vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený na všetky úkony, na ktoré je oprávnený hlavný účastník (s výnimkou dispozície s konaním a jeho predmetom) a tieto úkony robí práve v prospech a s účinkami pre hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu) a rovnaké právo má aj vedľajší účastník, ktorý počas konania vystupuje na jeho strane, na tom, že ide o procesné práve nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú rovnako námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (akou je aj námietka premlčania), keďže procesné právo uplatniť tieto námietky v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo len v procesnom práve (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 539/2008).

Z dôvodov uvedených vyššie je vedľajší účastník osobou oprávnenou na vznesenie námietky premlčania. Zároveň však i samotná žalovaná podaním zo dňa 14.5.2013 vzniesla námietku premlčania. Ďalej sa súd zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že uplatnená pohľadávka bola zosplatnená dňa 15.10.2008 a táto skutočnosť nebola sporná. Žalobca podal návrh na súd dňa 20.2.2012, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožiteľnosť pohľadávky podpísaním dohody

o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 8.3.2011, ktorú žalovaná podpísala, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku a samotnú Dohodu ako uznanie záväzku zo strany žalovanej súd považuje za neplatnú s ohľadom na dôvody uvádzané vyššie, keď neboli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Súd má za to, že na danú je treba aplikovať § 101 Občianskeho zákonníka, keď v tejto veci nie je možné postupovať v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní, ktorej aplikácie sa žalobca s poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. sp. zn. 6M Cdo/4/2012 dovoľáva, keďže uvedené nie je možné aplikovať aj na predmetnú vec. Nakoľko žalovaná i vedľajší účastníci vzniesli námietku premlčania, túto súd považoval za odôvodnenú, preto z uvedených dôvodov návrh zamietol aj v časti sumy 1830,24 eur + vyčísleného úroku 552,79 eur + vyčísleného úroku z omeškania 5,64 eur ako aj úroku z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 1830,24 eur od 7. 10. 2009 do zaplatenia, keďže zamietol návrh aj v časti sumy 1830,24 eur, keď žalobca podal návrh po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Na základe uvedeného a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď však plne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej trovy nevznikli ani si žiadnu náhradu trov konania neuplatnila.

V zmysle ustanovenia § 93 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva, alebo určenie či to manželstvo je alebo nie je. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, združenie môže podať návrh a začať konanie na správnom orgáne, alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

Je nesporné, že vedľajší účastník na strane žalovanej je občianske združenie, ktoré je založené za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Mohlo teda vstúpiť do konania aj z vlastného podnetu, pokiaľ sa predmet sporu týkal ochrany práv spotrebiteľa, čo sa v danej veci aj stalo. Vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovanej bol v súlade so zákonom.

Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý namietal, že trovy konania vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Vedľajší účastník oznámením doručeným súdu dňa 14. 9. 2012 oznámil svoj vstup do konania na strane žalovanej. Podaním doručeným súdu dňa 2. 11. 2012 podal vedľajší účastník vo veci odpor, v ktorom okrem iného vzniesol námietku premlčania a zároveň namietal neprijateľnosť Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 21. 3. 2011, keď správne mal uviesť dátum 8. 3. 2011. Pred odporom vedľajšieho účastníka podala odpor žalovaná, v ktorom žiadala povolenie splátok. Až potom ako podal odpor vedľajší účastník sa žalovaná pripojila k vznesenej námietke premlčania a aj k ďalšej argumentácii vedľajšieho účastníka. Súd má za to, že vyčíslená náhrada trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka predstavuje účelne vynaložené trovy konania, ktoré boli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, keď v čase vznesenia námietky premlčania ako aj v čase pôvodného rozhodovania v tejto veci nebolo možné vzniesť námietku premlčania zo strany súdu ex offa v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení a teda vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka okrem iného mala jednoznačne vplyv na úspech žalovanej v tomto konaní.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania, ktoré si uplatnil a ktoré pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia jeho advokáta podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Náhrada bola priznaná za 4 úkony právnej služby po 101,25 eur, pričom súd vychádzal z tarifnej hodnoty veci 2 478,29 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie zo dňa 2.11.2012, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28. 8. 2013, podanie zo dňa 1. 8. 2014). Ďalej bol priznaný režijný paušál 2x7,63 eur, 1 x á 7,81 eur, 1 x á 8,04 eur. Celkom boli priznané trovy konania v sume 523,33 eur vrátane 20 % DPH v sume 87,22 eur pri zdokladovaní, že právny zástupca vedľajšieho účastníka je jeho platcom. Súd

vychádzal z ustanovení § 10 ods. 1, § 14, § 15, § 16 ods. 3, ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení k 30. 6. 2013 a v zmysle 10 ods. 1, § 13a, § 15, § 16, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení. Povinnosť navrhovateľa prisúdené trovy konania zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka vyplýva z ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.